TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) NUTARTIS

2011 m. birželio 30 d.*

Byloje C-288/10

dėl *Rechtbank van koophandel te Dendermonde* (Belgija) 2010 m. birželio 2 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2010 m. birželio 10 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Wamo BVBA

prieš

JBC NV,

Modemakers Fashion NV

* Proceso kalba: olandų.

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas A. Tizzano (pranešėjas), teisėjai J.-J. Kasel, A. Borg Barthet, E. Levits ir M. Safjan,

generalinė advokatė V. Trstenjak,
kancleris A. Calot Escobar,

Teisingumo Teismas pagal savo Procedūros reglamento 104 straipsnio 3 dalies pirmąją pastraipą nutaręs spręsti klausimą motyvuota nutartimi,

susipažinęs su generalinės advokatės nuomone,

priima šią

Nutartį

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 2005 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2005/29/EB dėl nesąžiningos įmonių komercinės veiklos vartotojų atžvilgiu vidaus rinkoje ir iš dalies keičiančios Tarybos direktyvą 84/450/EEB, Europos Parlamento ir Tarybos direktyvas 97/7/EB, 98/27/EB bei 2002/65/EB ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 2006/2004 („Nesąžiningos komercinės veiklos direktyva“) (OL L 149, p. 22) išaiškinimu.

2 Šis prašymas pateiktas sprendžiant ginčą tarp *Wamo BVBA* (toliau – *Wamo*), valdančios drabužių parduotuvių tinklą ZEB, ir JBC NV bei *Modemakers Fashion NV*, dviejų konkuruojančias parduotuves valdančių įmonių, dėl *Wamo* klientams išsiųstų pranešimų apie kainų nuolaidas.

Teisinis pagrindas

Europos Sąjungos teisė

3 Nesąžiningos komercinės veiklos direktyvos 6, 8 ir 17 konstatuojamosiose dalyse nurodyta:

„(6) Ši direktyva suderina valstybių narių įstatymus dėl nesąžiningos komercinės veiklos, įskaitant nesąžiningą reklamą, tiesiogiai pažeidžiančią vartotojų ekonominius interesus, ir tuo pačiu netiesiogiai – teisėtų konkurentų ekonominius interesus. <…> Ji netaikoma ir neturi poveikio nacionaliniams įstatymams dėl nesąžiningos komercinės veiklos, pažeidžiančios tik konkurentų ekonominius interesus arba susijusios tik su prekybininkų sandoriais; visapusiškai atsižvelgiant į subsidiarumo principą, valstybės narės, jeigu jos taip nusprendžia, turi teisę ir toliau reglamentuoti tokią veiklą nepažeisdamos Bendrijos teisės. <…>

<…>

(8) Ši direktyva tiesiogiai gina vartotojo ekonominius interesus nuo nesąžiningos įmonių komercinės veiklos vartotojų atžvilgiu. <…>

<…>

(17) Siekiant didesnio teisinio tikrumo, pageidautina, kad būtų apibrėžta tokia komercinė veikla, kuri yra nesąžininga bet kuriomis aplinkybėmis. Todėl I priede pateikiamas išsamus visos tokios veiklos sąrašas. Tai yra vienintelė komercinė veikla, kurią galima laikyti nesąžininga nevertinant kiekvieno konkretaus atvejo, kaip numato šios direktyvos 5–9 straipsnio nuostatos. Sąrašą galima keisti tik peržiūrint šią direktyvą."

4 Nesąžiningos komercinės veiklos direktyvos 1 straipsnyje nustatyta:

„Šios direktyvos tikslas yra padėti tinkamai veikti vidaus rinkai ir pasiekti aukštą vartotojų apsaugos lygį suderinant valstybių narių įstatymus ir kitus teisės aktus dėl nesąžiningos komercinės veiklos, kenkiančios vartotojų ekonominiams interesams."

5 Šios direktyvos 2 straipsnyje numatyta:

„Šioje direktyvoje:

<…>

d) „įmonių komercinė veikla vartotojų atžvilgiu“ (toliau – komercinė veikla) – bet kuris prekybininko atliekamas veiksmas, neveikimas, elgesys arba pareiškimas, komercinis pranešimas, įskaitant reklamą ir prekybą, tiesiogiai susijęs su produkto pirkimo skatinimu, pardavimu arba tiekimu vartotojams;

<…>“

6 Šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„Ši direktyva taikoma nesąžiningai įmonių komercinei veiklai vartotojų atžvilgiu, kaip nustatyta šios direktyvos 5 straipsnyje, prieš ir po komercinio sandorio dėl produkto sudarymo bei jo metu.“

7 Pagal tos pačios direktyvos 4 straipsnį:

„Valstybės narės dėl šia direktyva derinamai sričiai priskiriamų priežasčių neapriboja nei laisvės teikti paslaugas, nei laisvo prekių judėjimo.“

8 Nesąžiningos komercinės veiklos direktyvos 5 straipsnyje „Nesąžiningos komercinės veiklos draudimas“ nustatyta:

„1. Nesąžininga komercinė veikla draudžiama.

2. Komercinė veikla yra nesąžininga, jeigu:

a) prieštarauja profesinio atidumo reikalavimams

ir

b) iš esmės iškreipia arba gali iš esmės iškreipti vidutinio vartotojo, kurį produktas pasiekia arba kuriam yra skirtas, arba, kai komercinė veikla nukreipta į tam tikrą vartotojų grupę, vidutinio grupės nario ekonominį elgesį siūlomo produkto atžvilgiu.

<…>

4. Visų pirma nesąžininga komercinė veikla yra ta, kuri:

a) yra klaidinanti, kaip nurodyta šios direktyvos 6 ir 7 straipsnyje,

arba

b) yra agresyvi, kaip nurodyta šios direktyvos 8 ir 9 straipsnyje.

5. Tokios komercinės veiklos, kuri bet kuriomis aplinkybėmis laikoma nesąžininga, sąrašas pateikiamas I priede. Tas pats sąrašas galioja visose valstybėse narėse, ir jį galima keisti tik peržiūrint šią direktyvą.“

Nacionalinė teisė

9 1991 m. liepos 14 d. Komercinės veiklos ir vartotojų informavimo bei apsaugos įstatymo 49 straipsnyje (*Belgisch Staatsblad*, 1991 m. rugpjūčio 29 d., toliau – Komercinės veiklos įstatymas) nustatyta:

„Taikant šį įstatymą išpardavimas suprantamas kaip bet kuris pardavimo pasiūlymas ar pardavimas vartotojui, dėl sezoninio pardavėjo prekių atnaujinimo atliekamas realizuojant prekes sparčiau ir mažesnėmis prekių kainomis, apie kurį pranešama pavadinimais „Soldes“, „Opruiming“, „Solden“ ar „Schlussverkauf“ arba bet kuriuo kitu panašiu pavadinimu.“

10 Komercinės veiklos įstatymo 52 straipsnio 1 dalyje numatyta:

„Aprangos, odos gaminių, odos galanterijos ir avalynės prekybos šakose [išpardavimai] gali būti vykdomi tik laikotarpiais nuo sausio 3 d. iki sausio 31 d. imtinai ir nuo liepos 1 d. iki liepos 31 d. imtinai. <…>“

11 Komercinės veiklos įstatymo 53 straipsnyje nustatyta:

„1. Laukimo laikotarpiais, nuo lapkričio 15 d. iki sausio 2 d. imtinai ir nuo gegužės 15 d. iki birželio 30 d. imtinai, 52 straipsnio 1 dalyje nurodytose prekybos šakose draudžiama skelbti pranešimus apie kainų nuolaidas arba pranešimus, iš kurių galima daryti prielaidą dėl kainų nuolaidų <…>, neatsižvelgiant į vietą ar komunikacijos priemones.

<…>

Iki laukimo laikotarpio draudžiama skelbti pranešimus apie kainų nuolaidas arba pranešimus, iš kurių galima daryti prielaidą dėl kainų nuolaidų, jeigu tokie pranešimai turi poveikį per šį laukimo laikotarpį.

Nepažeidžiant 48 straipsnio 4 dalies nuostatų per laukimo laikotarpiu organizuojamus likvidavimo išpardavimus negalima skelbti apie kainų nuolaidas, išskyrus Karaliaus nustatytais atvejais ir sąlygomis.

2. Pagal 52 straipsnio 2 dalį priimtuose dekretuose nurodomi laukimo laikotarpiai, per kuriuos taikomas 1 dalyje nustatytas draudimas.

Nesant pagal 52 straipsnio 2 dalį priimtų nuostatų, 1 dalyje nustatytas draudimas taip pat taikomas ir 52 straipsnio 2 dalyje išvardytiems [išpardavimams].

<…>

4. 1 ir 2 dalyje nurodytas draudimas skelbti pranešimus apie kainų nuolaidas netaikomas prekių pardavimams, vykdomiems per nereguliarius komercinius renginius, trunkančius ne ilgiau kaip keturias dienas, organizuojamus ne daugiau kaip kartą per metus vietinių pardavėjų grupių ar jiems dalyvaujant.

Karalius gali nustatyti sąlygas, kuriomis šie renginiai gali būti organizuojami.“

12 Komercinės veiklos įstatymas panaikintas 2010 m. balandžio 6 d. Įstatymu dėl rinkos veiklos ir vartotojų apsaugos (*Belgisch Staatsblad*, 2010 m. balandžio 12 d., p. 20803). Šis įstatymas įsigaliojo 2010 m. gegužės 12 d., o jo 32 straipsnyje numatyta tokia pati nuostata kaip ir Komercinės veiklos įstatymo 53 straipsnyje.

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

13 2009 m. gruodžio mėn. *Wamo* išsiuntė kvietimą kai kuriems savo klientams į privatų pardavimą savo parduotuvėse nuo gruodžio 18 d. iki gruodžio 20 d. imtinai. Šiame kvietime buvo patikslinta, kad per šias tris dienas atrinkti klientai, pateikę lojalumo korteles, galės pasinaudoti didelėmis kainų nuolaidomis.

14 2009 m. gruodžio 18 d. JBC NV ir *Modemakers Fashion NV* paprašė *Rechtbank van koophandel te Dendermonde* pripažinti, kad šis kvietimas yra Komercinės veiklos įstatymo 53 straipsniu draudžiamas pranešimas. Tą pačią dieną priimta nutartimi šis teismas uždraudė *Wamo* suteikti bet kokią nuolaidą savo parduotuvėse iki 2010 m. sausio 1 d., priešingu atveju grėsė 2 500 eurų bauda už kiekvieną nustatytą pažeidimą.

15 *Wamo* pateikė skundą dėl šios nutarties, tvirtindama, kad Komercinės veiklos įstatymo 53 straipsniu, pirma, draudžiamas ne nuolaidų suteikimas, o reklaminiai pranešimai, kuriais pranešama apie tokias nuolaidas, ir, antra, ši nuostata bet kokiu atveju prieštarauja Nesąžiningos komercinės veiklos direktyvai, todėl negali būti taikoma.

16 Manydamas, kad jo nagrinėjamos bylos sprendimas priklauso nuo šios direktyvos išaiškinimo, *Rechtbank van koophandel te Dendermonde* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui tokį prejudicinį klausimą:

„Ar [Nesąžiningos komercinės veiklos direktyva] draudžiama tokia nacionalinė nuostata, kaip [Komercinės veiklos įstatymo] 53 straipsnis, pagal kurią tiksliai apibrėžtais laikotarpiais draudžiama skelbti pranešimus apie kainų nuolaidas ir pranešimus, iš kurių galima daryti prielaidą dėl kainų nuolaidų?“

Dėl prejudicinio klausimo

17 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar Nesąžiningos komercinės veiklos direktyva turi būti aiškinama taip, kad ja draudžiama tokia nacionalinė nuostata, kaip nagrinėjamoji pagrindinėje byloje, kurioje numatytas bendras pranešimų apie kainų nuolaidas ir pranešimų, iš kurių galima daryti prielaidą dėl kainų nuolaidų, draudimas laikotarpiais prieš išpardavimus nustatytose prekybos šakose.

18 Pagal Procedūros reglamento 104 straipsnio 3 dalies pirmą pastraipą, jei atsakymą į klausimą, dėl kurio pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą, galima aiškiai nustatyti iš Teisingumo Teismo praktikos, Teisingumo Teismas, susipažinęs su generalinio advokato išvada, bet kada gali spręsti klausimą motyvuota nutartimi, kurioje nurodoma atitinkama Teisingumo Teismo praktika.

19 Teismas mano, kad taip yra šioje byloje, nes atsakymą į pateiktą klausimą galima aiškiai nustatyti, be kita ko, iš 2010 m. sausio 14 d. Sprendimo *Plus Warenhandelsgesellschaft* (C-304/08, Rink. p. I-217, 35–51 punktai) ir 2010 m. lapkričio 9 d. Sprendimo *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag* (C-540/08, Rink. p. I-10909, 15–38 punktai).

20 Siekiant atsakyti į pateiktą klausimą, visų pirma reikia nustatyti, ar Komercinės veiklos įstatymo 53 straipsnio 1 dalimi, kuri *rationæ temporis* taikytina pagrindinės bylos aplinkybėms, siekiama vartotojų apsaugos tikslų taip, kad ji gali patekti į Nesąžiningos komercinės veiklos direktyvos taikymo sritį.

21 Pagal šios direktyvos 8 konstatuojamąją dalį ji „tiesiogiai gina vartotojo ekonominius interesus nuo nesąžiningos įmonių komercinės veiklos vartotojų atžvilgiu“ ir, kaip, be kita ko, nurodoma jos 1 straipsnyje, užtikrina „aukštą vartotojų apsaugos lygį suderinant valstybių narių įstatymus ir kitus teisės aktus dėl nesąžiningos komercinės veiklos, kenkiančios vartotojų ekonominiams interesams“ (minėto Sprendimo *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag* 24 punktas).

22 Tačiau į Nesąžiningos komercinės veiklos direktyvos taikymo sritį pagal jos 6 konstatuojamąją dalį nepatenka nacionaliniai įstatymai dėl nesąžiningos komercinės veiklos, pažeidžiančios „tik“ konkurentų ekonominius interesus arba susijusios tik su prekybininkų sandoriais (žr. minėto Sprendimo *Plus Warenhandelsgesellschaft* 39 punktą ir minėto Sprendimo *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag* 21 punktą).

23 Šiuo atžvilgiu pažymėtina, kad iš sprendimo pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą nėra aiškūs Komercinės veiklos įstatymo 53 straipsnio 1 dalies tikslai.

24 Pirmiausia pasakytina, kad remdamasis 1995 m. kovo 2 d. Sprendimu *Arbitragehof*, priimtu prieš daugiau kaip dešimt metų iki Nesąžiningos komercinės veiklos direktyvos priėmimo, *Rechtbank van koophandel te Dendermonde* apsiribojo nuoroda į tai, kad „anksčiau“ šioje nuostatoje minimu laukimo laikotarpiu buvo siekiama

dvigubo tikslo – pirma, užtikrinti tiesiogiai prieš išpardavimo laikotarpį ir jo metu taikomų kainų skaidrumą, siekiant apsaugoti vartotojus, ir, antra, užtikrinti lygias pardavimo galimybes prekybininkams ir apsaugoti smulkius prekybininkus.

25 Antra, pagal prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusį teismą, siekiant pateisinti Komercinės veiklos įstatymo 53 straipsnio 1 dalyje numatytą draudimą, reikia patikrinti, ar ši priemonė „iš tiesų gali prisidėti prie vartotojų apsaugos“.

26 Iš sprendimo pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą negalima nustatyti, ar Komercinės veiklos įstatymo 53 straipsnio 1 dalimi iš tiesų siekiama vartotojų apsaugos tikslų.

27 Todėl pažymėtina, kad nagrinėdamas prašymą priimti prejudicinį sprendimą Teisingumo Teismas neturi išreikšti nuomonės dėl nacionalinės teisės aiškinimo, nes ši užduotis išimtinai tenka prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui. Pagal Europos Sąjungos ir nacionalinių teismų kompetencijų paskirstymą Teisingumo Teismas turi atsižvelgti į prejudicinių klausimų faktines ir teisines aplinkybes, nurodytas sprendime pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą (2009 m. balandžio 24 d. Nutarties *Koukou*, C-519/08, 43 punktas ir nurodyta teismų praktika).

28 Tad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, o ne Teisingumo Teismas turi nustatyti, ar pagrindinėje byloje nagrinėjama nuostata iš tiesų siekiama vartotojų apsaugos tikslų, kad išsiaiškintų, ar tokia nuostata gali patekti į Nesąžiningos komercinės veiklos direktyvos taikymo sritį.

29 Jei prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas padarytų teigiamą išvadą, dar reikia nustatyti, ar draudimo pagrindinėje byloje objektai – pranešimai apie kainų nuolaidas ir pranešimai, iš kurių galima daryti prielaidą dėl kainų nuolaidų, – yra komercinė veikla, kaip tai suprantama pagal Nesąžiningos komercinės veiklos direktyvos 2 straipsnio d punktą, ir dėl to jiems taikomos šios direktyvos nuostatos (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Plus Warenhandelsgesellschaft* 35 punktą ir minėto Sprendimo *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag* 16 punktą).

30 Šiuo klausimu reikia pažymėti, kad Nesąžiningos komercinės veiklos direktyvos 2 straipsnio d punkte „komercinė veikla“ vartojant ypač plačią formuluotę apibrėžta kaip „bet kuris prekybininko atliekamas veiksmas, neveikimas, elgesys arba pareiškimas, komercinis pranešimas, įskaitant reklamą ir prekybą, tiesiogiai susijęs su produkto pirkimo skatinimu, pardavimu arba tiekimu vartotojams“ (minėto Sprendimo *Plus Warenhandelsgesellschaft* 36 punktas ir minėto Sprendimo *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag* 17 punktas).

31 Tačiau tokia reklaminė akcija, kaip nagrinėjamoji pagrindinėje byloje, kurios tikslas – pritraukti vartotojus į prekybininko prekybines patalpas, aiškiai patenka į ūkio subjekto komercinės strategijos sritį ir ja tiesiogiai siekiama skatinti bei vykdyti šio subjekto atliekamą pardavimą. Iš to matyti, kad ji yra komercinė veikla, kaip tai suprantama pagal Nesąžiningos komercinės veiklos direktyvos 2 straipsnio d punktą, ir dėl to patenka į šios direktyvos taikymo sritį (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag* 18 punktą ir nurodytą teismų praktiką).

32 Tai nustačius reikia patikrinti, ar toks draudimas skelbti apie kainų nuolaidas, kaip numatytasis Komercinės veiklos įstatymo 53 straipsnio 1 dalyje, draudžiamas Nesąžiningos komercinės veiklos direktyva.

33 Šiuo klausimu visų pirma reikia priminti, kad Nesąžiningos komercinės veiklos direktyva, kaip aiškiai nurodoma jos 4 straipsnyje, visiškai suderinamos normos dėl nesąžiningos įmonių komercinės veiklos vartotojų atžvilgiu, todėl valstybės narės, net siekdamos užtikrinti aukštesnį vartotojų apsaugos lygį, negali imtis griežtesnių negu šioje direktyvoje nustatytų priemonių (minėto Sprendimo *Plus Warenhandelsgesellschaft* 41 punktas ir nurodyta teismų praktika).

34 Taip pat reikia pažymėti, kad šios direktyvos 5 straipsnyje išdėstyti kriterijai, leidžiantys nustatyti aplinkybes, kuriomis komercinė veikla laikytina nesąžininga ir todėl draudžiama.

35 Pavyzdžiui, pagal šio straipsnio 2 dalį komercinė veikla yra nesąžininga, jeigu prieštarauja profesinio atidumo reikalavimams ir iš esmės iškreipia arba gali iš esmės iškreipti vidutinio vartotojo ekonominį elgesį siūlomo produkto atžvilgiu.

36 Be to, Nesąžiningos komercinės veiklos direktyvos 5 straipsnio 4 dalyje apibrėžtos dvi aiškios nesąžiningos komercinės veiklos kategorijos, t. y. „klaidinanti veikla“ ir „agresyvi veikla“, kurios atitinka specialius atitinkamai šios direktyvos 6, 7 ir 8, 9 straipsniuose nustatytus kriterijus.

37 Galiausiai šios direktyvos I priede nustatytas išsamus 31 komercinės veiklos atvejo, pagal šios direktyvos 5 straipsnio 5 dalį laikomo nesąžiningu „bet kuriomis aplinkybėmis“, sąrašas. Todėl, kaip aiškiai nurodyta šios direktyvos 17 konstatuojamojoje dalyje, tik šią komercinę veiklą galima laikyti nesąžininga, nevertinant kiekvieno konkretaus atvejo pagal Nesąžiningos komercinės veiklos direktyvos 5–9 straipsnių nuostatas (minėto Sprendimo *Plus Warenhandelsgesellschaft* 45 punktas ir minėto Sprendimo *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag* 34 punktas).

38 Kalbant apie pagrindinėje byloje nagrinėjamą nuostatą, neginčijama, kad veikla, kuria pranešama vartotojams apie kainų nuolaidas, nenumatyta Nesąžiningos komercinės veiklos direktyvos I priede. Todėl tokia veikla negali būti draudžiama apskritai, tai įmanoma tik atlikus specialią analizę, leidžiančią nustatyti nesąžiningą veiklos pobūdį (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag* 35 punktą).

39 Reikia konstatuoti, kad pagal Komercinės veiklos įstatymo 53 straipsnio 1 dalį pranešimai apie kainų nuolaidas ir pranešimai, iš kurių galima daryti prielaidą dėl kainų nuolaidų, draudžiami apskritai, ir nėra būtina, atsižvelgiant į faktines kiekvieno atvejo aplinkybes, nustatyti, ar atitinkamas komercinis veiksmas yra „nesąžiningo“ pobūdžio, vadovaujantis Nesąžiningos komercinės veiklos direktyvos 5–9 straipsniuose įtvirtintais kriterijais (šiuo klausimu žr. minėto Sprendimo *Plus Warenhandelsgesellschaft* 48 punktą ir minėto Sprendimo *Mediaprint Zeitungs- und Zeitschriftenverlag* 36 punktą).

40 Tokiomis aplinkybėmis į pateiktą klausimą reikia atsakyti, jog Nesąžiningos komercinės veiklos direktyva turi būti aiškinama taip, kad ja draudžiama tokia nacionalinė nuostata, kaip nagrinėjamoji pagrindinėje byloje, kurioje numatytas bendras pranešimų apie kainų nuolaidas ir pranešimų, iš kurių galima daryti prielaidą dėl kainų nuolaidų, draudimas laikotarpiais prieš išpardavimą, jeigu šia nuostata siekiama vartotojų apsaugos tikslų. Ar taip yra pagrindinėje byloje, turi įvertinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

41 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

2005 m. gegužės 11 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2005/29/EB dėl nesąžiningos įmonių komercinės veiklos vartotojų atžvilgiu vidaus rinkoje ir iš dalies keičianti Tarybos direktyvą 84/450/EEB, Europos Parlamento ir Tarybos direktyvas 97/7/EB, 98/27/EB bei 2002/65/EB ir Europos Parlamento ir Tarybos reglamentą (EB) Nr. 2006/2004 („Nesąžiningos komercinės veiklos direktyva“) turi būti aiškinama taip, kad ja draudžiama nacionalinė nuostata, kaip antai nagrinėjamoji pagrindinėje byloje, kurioje numatytas bendras pranešimų apie kainų nuolaidas ir pranešimų, iš kurių galima daryti prielaidą dėl kainų nuolaidų, draudimas laikotarpiais prieš išpardavimą, jeigu šia nuostata siekiama vartotojų apsaugos tikslų. Ar taip yra pagrindinėje byloje, turi įvertinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

Parašai.